

פרולוג

מקום לא ידוע

ממקום עומדו במרפסת המבנה השקיף שאריף גאזל, ראש ארגון הג'אהד האסלאמי, כשמבטו משוטט מטה. תחתיו, ברחבה, הוקם אוהל רחב ממדים. יריעות הבד הצבעוניות חוזקו, ומנורות עגולות נתלו על המוטות העליונים של האוהל, כשאליהן מצטרפות מחרוזות בעלות אבנים בשלל צבעים שהיו נראות יפות יותר כשקרן השמש פגעה בהן.

שארף הסתכל מטה, מבטו הנווד מתעכב על בתו, שהייתה לבושה בבגד מסורתי שיועד לטקס אירוסיה. הוא ראה את האושר שבעיניה, שמח על החלטתו לקחת את הסיכון ולערוך את האירוסין, על אף היותו נרדף. ישראל חיסלה את מיטב פעיליו של הג'אהד האסלאמי, אבל הוא, העומד בראש, שעל פיו יישק דבר, עוד ישיב לארגון את כבודו האבוד.

“חדר פיקוד, כאן נשר. מחכה לאור ירוק.”

“כאן חדר פיקוד. יש אור ירוק.”

הוא שומע את האישור ולוחץ על הכפתור שאצבעו הונחה עליו כל הערב בדריכות. טיל בעל ראש נפץ ביולוגי רב עוצמה הופעל מרחוק ויצא לדרכו, חורץ את גורלם של מרבית הנוכחים בחגיגת אירוסי בתו של גאזל.

הידיעה על חיסולו של שאריף גאזל, אחד מהמבוקשים שבארגוני הטרור האסלאמיים ומי שניצב בעשירייה הפותחת ברשימת הצייד של האינטרפול, התפשטה ברחבי העולם, גוררת סיקורים תקשורתיים רבים.

האצבע המאשימה, כמו תמיד, הופנתה לעבר ישראל. וכמו תמיד, מצידה של זו לא הייתה כל תגובה. דממה תקשורתית מלאה.

הבעת פניו של ראש הממשלה יאיר רוזן שישב בחדר הפיקוד יחד עם בכירים נוספים, נותרה חתומה.

רגע אחרי שאנשיו הודיעו לו שאירעה תקלה בעת טעינת הטילים, וכך שוגר טיל מדויק ומכוון מטרה - אך בעל יכולות גבוהות פי כמה, חלחלה בו התובנה. הפיצוץ שיועד להיות מבוקר, יצא מכלל שליטה. לא רק שאריף גאזל חוסל. רוב בני משפחתו ואורחיו נמצאו ללא רוח חיים, והיתר נפצעו קשה מאוד.

יאיר רוזן הבין. באותו יום, הורה לגדוע חיים של רבים נוספים, חפים מפשע. ועד כמה שהיה בו צער על התוצאה, רוזן לא הפסיק להזכיר לעצמו כי הצעד הזה היה הכרחי. החיסול נעשה מתוך שיקול דעת. תגובה ישירה למאבקם של פעילי הג'אהד האסלאמי.

חייהם ודמם של אזרחי מדינת ישראל אינם הפקר. שאריף גאזל היה צריך לדעת את זה מוקדם יותר.

ינואר 2020, רצועת עזה

הוא השתעל בחוזקה, מנסה לנשום בין חרחור לחרחור. הזמן החולף לא היטיב עימו. עור פניו הלך ונעשה דק, כמעט שקוף. אחיו נכנס לחדר והוא ניסה להתיישב, מרגיש בכאב המפלח את גופו ונשכב בחזרה.

"מוסטפה!" נזעק בילאל, אחיו הצעיר.

"אני מצטער שגם אני עוזב אותך".

"אתה לא יכול לדבר ככה!"

"אתה צעיר, אבל אתה חייב להיות חזק. תצא מכאן, זה כל מה שאני מבקש. תקיים את זה?!"

"מוסטפה!"

"תבטיח לי שתעזוב את המקום הארור הזה. אני לא רוצה שתישאר כאן. אתה עדין מדי בשביל המקום הזה".

"אבל אתה..."

"בילאל, אני בטוח שתנצור את זכרוני בליבך. אני לא צריך יותר מזה", הרגיע אותו מוסטפה, ושיעול אימתני נוסף פרץ מגרונו. הוא ירק ליחה מעורבת בדם, גורם לאחיו להיחרד. לא מסוגל לחשוב שאחיו הגיע למצב הזה רק משום שהצוות הרפואי, שהודרך על ידי רופאים ישראלים, סבל ממחסור בצידוד ובחיסוני קורונה.

"מוסטפה!" הוא זעק כשהלה החל מחרחר, עורו מתחיל להכחיל. הוא לא ידע מה לעשות מלבד להביט בחיי אחיו שכמו זלגו מול עיניו.

הגופה נקברה במהירות. עוד קורבן למגפת הקורונה. עוד נקודה שחורה לישראל, האשמה נוספת על אי מתן עזרה מספקת לתושבי עזה.

עוד סיבה לבכירי ממשלת הרשות הפלסטינית להכפיש ולגנות את המדינה הקטנה.

בילאל עשה כל מה שיכל כדי לצאת מהמקום הארור שלקח ממנו את היקר לו מכול. הדבר היחיד שרצה היה להתרחק, לברוח. לברוח מההרס שהקיף אותו, מהנחשלות שעטפה את רחובות עזה.

ומה שעזר לו לפרוק את כאבו היה, יותר מכל, היצירה, האומנות. כך נולדו שלוש היצירות.

אובדן.

כאב.

מוות.

דצמבר 2020, אנגליה

גלריית 'טייט מודרן' המתנשאת על הגדה הדרומית של התמזה, המתה אדם. המוזיאון שנחשב בעיני חובבי התרבות העולמיים כגלריה המובילה בלונדון לתצוגות בינלאומיות מודרניות, הכיל תצוגות משתנות מפעם לפעם.

גם עתה שקק המוזיאון חיים. שלוש היצירות שניצבו בגאון זו לצד זו, בתערוכה המתחלפת שניצבה עתה בקומת הביניים ששימשה למעבר בין הבניין החדש בן עשר הקומות שנבנה בצמוד לבניין הישן - משכו אליהן תיירים רבים.

סיורי התיירים נמשכו לאורך כל שעות היום, ואנשי הקבוצה של משמרת הבוקר נאלצו להתקדם, עוזבים בצער את היצירה האהובה.

שלושת הציורים היוו יצירה בהמשכים, כזו שמספרת סיפור. הסיפור שלהם היה עצוב, עצוב מדי.

הוא סופר בכנות, בלי חומות או מסיכות. כאב פשוט שמסופר על ידי ציור, בלי גינונים מיותרים.

הציורים הפכו למקור הכנסה נוסף ומשמעותי למוזיאון. הם העלו את כמות הביקורים והפכו את הציורים לתרנגולת שמטילה ביצי זהב.

לכן, כשבבוקר בהיר התגלה שהציורים נעלמו, היו אנשי המוזיאון יותר מזועזעים. ההנהלה התכנסה בדחיפות. הערך הסנטימנטלי היה רב. אך יוקרתו של המוזיאון עמדה על כף המאזניים. אם ספינת הדגל של האמנות המודרנית הפכה לבלתי מאובטחת מספיק, כל יוקרתו של המוזיאון מוטלת אפוא בספק. מול כשל אבטחתי שכזה, אמנים לא ימהרו להציג בה את יצירותיהם.

איש לא הבין איך הצליחו הפורצים להערים על אבטחת המוזיאון ולשדוד את יצירות האומנות שעוררו עניין רב כל כך.

אך שלושה מהמאבטחים שהחל מאותו בוקר נעדרו ממקום עבודתם, גרמו לחשדות להתמקד בהם.

ההפתעה הבאה חיכתה לאנשי מוזיאון טייט מעבר לפינה. היצירה הראשונה מתוך השלישייה, נמצאה בחלק אחר של היבשת האירופית, רחוקה ובודדה מאחיותיה - שתי היצירות הנוספות שסייעו להרכיב את היצירה כולה.

היצירה הגנובה הובילה את חובבי וציידי האמנות לחיפוש נרחב אחר שלושת חלקיה, שפתחו במסע חוצה גבולות.

יוני 2022, ספרד

"הרשו לי להציג בפניכם את היצירה הבאה, הראשונה מבין שלושת הציורים של האמן המפורסם אַמִירִיָּה אֶלֶוֶנְסוֹ. מחיר הפתיחה הוא עשרים מיליון דולר".

הדריכות באולם הוכיחה כי לאורך כל המכירה הפומבית המתונו הנוכחים אך לרגע הזה. איש לא רצה להפסיד את ההזדמנות להניח את ידו על היצירה הנכספת.

"עשרים ושתיים", נשמעה ההצעה הראשונה, וההצעה השנייה לא איחרה להגיע - "עשרים וחמש".

וזו הייתה רק ההתחלה.

"שלושים".

"ארבעים וחמישה מיליון". זינק המחיר בבת אחת.

הנוכחים הביטו זה בזה בעצבנות, לא מוכנים לוותר על היצירה שתחרות בלתי רשמית הוכרזה עליה. הם היו מוכנים לעשות כל שניתן כדי לשים את ידיהם על החלק הראשון של היצירה המפורדת משני חלקיה הגולים, השדודים.

המספרים זינקו, מטפסים מעלה בסולם הערך הכספי, מגיעים עד לסכום המכובד של מאה ועשרים מיליון דולר.

"נמכרו!" הכריז מנחה המכירה.

הקונה, לבוש בטוקסידו מהוקצע ומסיכת בד על אפו ופיו, קלט את מבטי השטנה על המחיר שהעלה, גורם לשאר המשתתפים להישאר מאחור.

"היא אצלך?"

"אצלי. מה עכשיו?"

"עכשיו תעביר אותה למעגן בארצות הברית, משם היא תגיע לתחנה הבאה שלה. תוודא שהעברה אל המעגן מתבצעת כראוי", כינה האיש את מקום המסתור בשם קוד.

"כן, אדוני".